

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 4 kwietnia 2011 r. w sprawie F-45/10 AO przeciwko Komisji, dotychczas niepublikowanego w Zbiorze.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) AO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U C 282 z 24.9.2011.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 12 grudnia 2011 r. — Preparados Alimenticios del Sur przeciwko Komisji

(Sprawa T-402/11 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Wniosek o umorzenie należności celnych w przywozie pewnych artykułów spożywczych — Decyzja w przedmiocie przekazania sprawy organom krajowym — Wnioski o zastosowanie środków tymczasowych — Niedopuszczalność — Brak pilnego charakteru)

(2012/C 39/30)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Preparados Alimenticios del Sur, SL (Murcia, Hiszpania) (przedstawiciel: I. Acero Campos, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz i L. Bouyon, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych, w tym zawieszenie wykonania pisma Komisji z dnia 29 czerwca 2011 r. informującego skarżącą o przekazaniu organom hiszpańskim sprawy dotyczącej jej wniosku o umorzenie należności celnych w przywozie w celu ustosunkowania się przez owe organy do tego wniosku.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 12 grudnia 2011 r. — Akhras przeciwko Radzie

(Sprawa T-579/11 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające wobec Syrii — Zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych — Wniosek o zawieszenie wykonania i o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru — Brak poważnej i nieodwracalnej szkody)

(2012/C 39/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tarif Akhras (Homs, Syria) (przedstawiciele: S. Ashley i S. Millar, solicitors, D. Wyatt, QC, i R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i M.M. Joséphidès, pełnomocnicy)

Przedmiot

Zasadniczo, wniosek o zastosowanie środków tymczasowych i zawieszenie wykonania decyzji Rady 2011/522/WPZiB z dnia 2 września 2011 r. zmieniającej decyzję 2011/273/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii (Dz.U. L 228, s. 16), rozporządzenia Rady (UE) nr 878/2011 z dnia 2 września 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 442/2011 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 228, s. 1), decyzji Rady 2011/628/WPZiB z dnia 23 września 2011 r. zmieniającej decyzję 2011/273/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii (Dz. U. L 247, s. 17) i rozporządzenia Rady (UE) nr 1011/2011 z dnia 13 października 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 442/2011 w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Odwołanie wniesione w dniu 22 listopada 2011 r. przez Christosa Michaila od wyroku wydanego w dniu 13 września 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-100/09 Michail przeciwko Komisji

(Sprawa T-597/11 P)

(2012/C 39/32)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Christos Michail (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat C. Meidanis)

Druza strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne i zasadne;
- uchylene wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 13 września 2011 r. w sprawie F-100/09 Michail przeciwko Komisji;
- zasądzenie na rzecz wnoszącego odwołanie zadośćuczynienia w wysokości 30 000 EUR za doznaną krzywdę;
- orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że w zaskarżonym wyroku błędnie orzeczono w przedmiocie jego skargi, w której domagał się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji oddalającej jego wniosek o udzielenie pomocy złożony na podstawie art. 24 regulaminu pracowniczego (zwanego dalej „regulaminem”) oraz decyzji Komisji datowanej na dzień 14 września 2009 r. oddalającej zażalenie wniesione przez niego na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu.

W szczególności wnoszący odwołanie powołuje się na naruszenie swoich praw proceduralnych oraz na naruszenie prawa Unii, gdyż po pierwsze, Sąd do spraw Służby Publicznej (zwany dalej „SSP”), oceniając błędnie środki dowodowe, niesłusznie w ogóle nie sprawdził, czy dowody zostały uzyskane w sposób sprzeczny z prawem, zważywszy, że Komisja zmieniła status służbowy wnoszącego odwołanie bez uprzedniego wydania aktu administracyjnego dotyczącego takiej zmiany. Po drugie, wnoszący odwołanie twierdzi, że SSP nie uwzględnił zasad dotyczących uzyskiwania dowodów i ciężaru dowodu, ponieważ mimo tego, że wnoszący odwołanie przedłożył dokument, z którego wynikało, iż wspomniana zmiana była niezgodna z prawem, na żadnym etapie postępowania SSP nie zażądał od Komisji — co powinien był uczynić zgodnie z art. 55 regulaminu postępowania przed SSP — przedstawienia dowodów, które obaliłyby takie twierdzenie. Po trzecie, wnoszący odwołanie utrzymuje, że SSP nie zbadał jego rzeczywistego statusu służbowego, jaki wynikał z systemów Sysper i Sysper 2, ani podstawy prawnej, na jakiej opierał się przedstawiony w nich obraz wnoszącego odwołanie, aby móc ustalić, czy nie stanowiło to mobbingu wobec niego oraz sfalszowania dowodów.

Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2011 r. — Garner CAD Technic i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-614/11)

(2012/C 39/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Garner CAD Technic GmbH (Weßling, Niemcy), GCT Design Organisation GmbH (Weßling), SG Aerospace

GmbH (Weßling) (przedstawiciele: adwokaci R. Zehetmeier-Müller, M. Schweda, C. Wünschmann, F. Loose, I. Dörr i J. Eggers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 stycznia 2011 r. dotyczącej niemieckiej pomocy państwa C 7/2010 (ex CP 250/2009 oraz NN 5/2010) „KStG, Sanierungsklausel”, sygn. akt K (2011) 275, Dz.U. L 235, s. 26;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą zasadniczo następujące zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: klauzula naprawcza nie stanowi pomocy państwa

Skarżące podnoszą w tym względzie między innymi, że klauzula naprawcza z § 8c ust. 1a niemieckiej Körperschaftsteuergesetz (ustawa o podatku od osób prawnych, zwana dalej „KStG”) nie pociąga za sobą zakładanego przez art. 107 ust. 1 TFUE selektywnego oddziaływania, ponieważ nie faworyzuje określonych przedsiębiorstw albo dziedzin gospodarki. Następnie, zdaniem skarżących klauzula naprawcza nie stanowi wyjątku od obowiązującego w niemieckim prawie podatkowym systemu referencji zasadniczo nieograniczonego przenoszenia strat oraz międzyokresowego rozliczenia straty, lecz wspomaga obowiązywanie tego systemu referencji.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: brakująca selektywność między podmiotami gospodarczymi, którzy z punktu widzenia obranego celu znajdują się porównywalnej sytuacji pod względem faktycznym i prawnym

Skarżące podnoszą w tym względzie, że klauzula naprawcza stanowi przywilej dla każdego przedsiębiorstwa w formie prawnej przewidzianej dla osoby prawnej pod takimi samymi warunkami i bez swobody uznania. Zdaniem skarżących klauzula naprawcza jest ogólnym środkiem polityki podatkowej, który z tego powodu nie podlega pod zakaz pomocy.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: uzasadnienie klauzuli naprawczej wynikające z wewnętrznej konstrukcji niemieckiego systemu podatkowego

Skarżące w tym kontekście podnoszą, że nawet gdyby podzielić stanowisko Komisji i założyć selektywny charakter klauzuli naprawczej, selektywność była by uzasadniona konstytucyjnoprawnymi zasadami wydajności, unikania nadmiernego opodatkowania oraz przestrzeganiem zasady proporcjonalności.